

Scouts Canada

Scouting heeft ongeveer veertig miljoen leden in honderdzestig landen. Als lid van Scouting Nederland weet je natuurlijk alles over het reilen en zeilen van Scouting in ons land. Maar hoe gaat het in het buitenland? Sophie Drijver (23) was een poosje 'Scouter' bij de 14th Willowdale Scouts in Toronto, Canada. 'Het was als thuiskomen.'

Kameelrijden

Wat doe je als je zoals Sophie een echte Scouting-baby bent – haar ouders leerden elkaar kennen bij Scouting en zijn nog altijd enthousiast lid – en je loopt vier maanden stage in Toronto? Dan ga je op zoek naar de dichtstbijzijnde Scoutingvereniging om je aan te melden als leiding natuurlijk. Ze moest er een hoop voor regelen, want ook in Canada willen ze weten wat voor vlees ze in de kuip hebben. Maar het bleek een schot in de roos, want Sophie had de tijd van haar leven als Scouter (leiding) van de Beaver Scouts (5-7 jaar) en Cub Scouts (8-10 jaar) in Willowdale, een wijk in het noorden van Toronto.

Wolven en beren

Wie aan Canada denkt, denkt al gauw aan eindeloze bossen en spiegelende meren. Aan beren die hun

klaauwen naar tegen de stroom in zwemmende zalmen uitsteken. Wat boffen de scouts daar! Sophie: 'Nou, wij zaten middenin een miljoenenstad, en de opkomsten vonden plaats in een kerkgebouw. Er was geen weiland of bos in de buurt, dus we zaten vooral binnen. Wat me daar opviel was dat eten een belangrijke plaats innam. Er werd heel veel lekkers gemaakt! Ook werden er veel spellen gespeeld en werd er geknutseld. Zo hebben we een keer dasringen gemaakt.' Toch kregen ook deze stadskinderen iets van de Canadese natuur mee. 'De kampen zijn veel uitgebreider dan in Nederland. Ze gaan veel verder weg, en naar ruige gebieden. Daar zijn wel degelijk wolven en beren. De kinderen leren er dan ook hoe ze moeten omgaan met deze omgeving, wat ze moeten doen om geen beer tegen te komen en wat ze moeten doen als dat wel gebeurt. Sowieso vond ik het er ruiger aan toe gaan in Canada. Ook kleinere kinderen klimmen en kanoën al. Tijdens een winterkamp sliepen de kinderen in hutjes waarvan ik me afvroeg of die wel zo geschikt waren voor bevers en welpen. Scouting is in Canada heel erg gericht op vaardigheden en de kinderen beginnen veel jonger met het leren van moeilijke Scouting-technieken.'

Ontstaan van Scoutinggroepen

Ergens staat opgetekend dat de eerste Scoutinggroepen in Canada al in 1908 werden opgericht. In datzelfde jaar verscheen Baden-Powells boek Scouting for Boys. Men zegt zelfs dat Baden-Powell himself in een brief aan de gouverneur-generaal van Canada aandrang op oprichting van een Scoutinggroep. Hoe dan ook, in 1914 was Scouts Canada, zij het onder een andere naam, dan echt een feit. Het

was een tak van The Boy Scouts Association of the United Kingdom. Eigenlijk bestaat het huidige Canada pas sinds 1867, en het werd destijds nog geregeerd door het Verenigd Koninkrijk. Nog steeds is Koningin Elizabeth II het staatshoofd van Canada, maar sinds 1982 oefent Engeland geen controle over Canada meer uit.

Scouts is the start of something great

Hoewel God en de Koningin prominent in de belofte staan, is Scouting in Canada vooral 'the start of something great'. En eerlijk is eerlijk, er is ook een belofte zonder God en Koningin, want Scouts Canada is great voor iedereen. Daar zijn ze heel uitgesproken over, en het past ook bij het beeld dat Sophie van de Canadezen kreeg. 'De mensen zijn heel vriendelijk en behulpzaam. Ze zijn ook heel beleefd en gastvrij en gaan enorm respectvol met elkaar om. Ik ben er ontzettend tof ontvangen. Canada voelde meteen als een tweede thuis voor mij.'

Een van de bijzondere activiteiten die haar is bijgebleven is Apple Day. Op 'appel dag' delen scouts appels uit aan iedereen die er een wil. Het is hun manier om de gemeenschap te bedanken. Mensen mogen er iets voor teruggeven, maar het is nadrukkelijk geen verkoop. 'Kinderen van vier, vijf jaar oud spreken dan vreemde mensen aan op straat. Dat is natuurlijk best heel spannend, maar ze oefenen van tevoren hoe je dat kan aanpakken.' De opkomsten en kampen waren minder gestructureerd bij Scouts Canada dan Sophie, leiding bij Graaf van Gelre in Geldermalsen, gewend is van Scouting in Nederland. Het kon daardoor druk zijn en soms een beetje chaotisch, maar er was duidelijk respect voor elkaar. Er waren minder regels en dat vond Sophie interessant om mee te maken. 'De kinderen waren vrijer en konden doen waar ze zin in hadden. Maar het werkte.' Ook werd er veel minder expliciet aandacht besteed aan kinderen met bijvoorbeeld adhd, add en autisme. 'Ook dat bleek te werken: die kinderen vielen minder buiten de groep.'

De opkomsten waren korter dan in Nederland; die van de bevers duurde een uur en die van de welpen anderhalf uur, en allebei op een doordeweekse avond. De ouders bleven in dezelfde ruimte op hun kinderen wachten en lazen rustig een boek.

Ze bemoeiden zich helemaal niet met de leiding, maar hielpen wel met alles klaarzetten en opruimen.

Vriendschapsbandjes

In Canada deed Sophie spelletjes die ze uit Nederland kende en ze leerde 'haar' welpen het Nederlandse welpenlied. Terug in Nederland organiseerde ze een opkomst die helemaal om haar ervaringen in Canada draaide. Ze speelden Canadese spellen en de welpen van Graaf van Gelre maakten vriendschapsbandjes voor en schreven brieven aan de welpen in Willowdale. Alles werd naar Canada gestuurd en heel enthousiast ontvangen. Zijn er nog andere dingen die we van de Canadezen kunnen leren? 'Ik vond het fijn dat ouders veel meer betrokken waren bij Scouting. En ik vond het reuzehandig dat de leiding in dezelfde rode blouse liep. Dat zou ik hier ook wel willen. Het maakt ons herkenbaar en gelijk, en je voelt je als leiding onderdeel van een groep, ongeacht welke speltak je leidt.'

OPROEP

Heb jij Scoutingervaring in het buitenland of ken je iemand die dit heeft? En wil je hierover vertellen? Stuur een mail naar de redactie (redactie@scouting.nl).